

den krænkede af 10 Kr., hvilket kun er en ringe Brøkdæl af det, der burde være Tale om. Forholdet bliver det ganske naturstridige, at vedkommende maa have gjort en god Forretning ved at drive ulovlig Jagt, i Stedet for at Forholdet ifølge Lovgivningen dog absolut burde være, at det skal være en daarlig Forretning, og at vedkommende oven i Købet skal betale visse Bøder.

Jeg tør selvfølgelig ikke dømme om, hvad der har været Herredsfogedens Motiv, naar han er gaaet frem, saaledes som han er, men en Ting er ganske givet, synes jeg, og det er, at han har stillet sig som den humane Mand overfor Befolkningen ved at handle imod Lovgivningens Bestemmelser, og at de, det gaar ud over, er Kommunens Kasse og den krænkede, den jagtberettigede. Jeg fremfører ikke dette, fordi jeg ønsker nogen som helst Undersøgelse foretaget eller nogen Foranstaltning truffet. Jeg har kun fremdraget Sagen for at pege paa et Eksempel, som vistnok kunde suppleres med mange, og som i hvert Fald tyder i den Retning, som utvivlsomt er den rigtige, nemlig at mange Retsbetjente behandler Jagtsager som noget ubetydeligt og slet ikke tænker paa, at de derved handler mod Lovgivningens Krav. Alt hvad jeg ønsker i denne Sag, er altsaa at bede den højtærede Landbrugsminister om eventuelt i Samraad med Justitsministeren at undersøge, om der kan gøres noget for, at Lovens Straffebestemmelser, hvis dette Lovforslag bliver til Lov, virkelig bliver effektive.

Jeg vil gerne hertil føje en eneste Bemærkning, nemlig at der for mig er en sort Plet paa Lovforslaget, som jeg meget gerne havde set ikke var der — jeg tænker hermed paa Særskatten paa Udlændinge. Man har en saadan Særskat i Sverige, hvor den ganske vist er tillempet i en afskyeligere Form, idet der ikke findes Jagtskat paa Indlændinge. For Udlændinge er Skatten sat ligesom her til 100 Kr. om Aaret eller 5 Kr. om Dagen, man man har lagt den i den Grad generende til Rette, at hvis en Gæst, der opholder sig hos en svensk Vært, faar Lyst til at komme paa Jagt, skal der skrives til selve Lensstyrelsen. Man faar, saa vidt jeg erindrer, endda ikke direkte Foretræde, man skal søge sig en Kommissionær, der kan forebringe Sagen for den højtærede Lensstyrelse. Hvis man er heldig, kan man saa i Løbet af 5 à 8 Dage faa Til ladelse til at gaa paa Jagt. I det foreliggende Lovforslag er det ikke gjort saa

slem, men jeg synes nu ikke, at man i dette Forhold skal gengælde ondt med ondt; i hvert Fald er jeg ked af, at denne Særskat paa Udlændinge er kommet ind. Jeg ser ikke, der er nogen fiskal Interesse i Spørgsmaalet — den nævnte Særskat kan kun virke generende og ærgrende for de Udlændinge, som kommer til at opholde sig her i Landet under Forhold, hvor de kunde ønske at komme paa Jagt.

M. C. Jensen: Vi har lært, at vore Forfædre levede af Jagt og Fiskeri. I vor Tid har vi jo adskillige andre Indtægtskilder, men der er dog en ret stor Del af Befolkningen, der driver dette gamle Erhverv, nemlig Fiskerne, og disses Interesser vil jeg gerne gøre mig til Talsmand for her i Dag. Allerede da det rygtedes i Dagbladene for ca. et halvt Aar siden, at et Forslag til Ændring af Jagtloven vilde komme for i indeværende Samling, var der mange Fiskere, som var paa Tæerne, og der blev skrevet adskillige Skrivelser til Hovedforeningen om, at nu maatte Hovedbestyrelsen søge at varetage Fiskernes Interesser saa godt som muligt, blandt andet maatte vi søge at hindre, at der omkring vore Kyster blev lagt et Fredningsbælte, da det væsentligst vilde gaa ud over Fiskerne. Hovedbestyrelsen nedsatte da et lille Udvalg, der skulde søge Forhandling med Folketingsudvalget om Jagtloven. Dette Udvalg har ogsaa overfor Folketingsudvalget præciseret de Ønsker, Fiskerne har. Vi har hævdet — det vil jeg ogsaa gerne understrege her —, at Fiskerne ikke paa nogen som helst Maade søger at blande sig i de Forhold, der vedrører Jagt paa Landjorden, men holder sig strengt til det, der har Interesse for dem selv. Jeg maa imidlertid beklage, at Folketingsudvalget ikke har taget ret meget Hensyn til Fiskernes Ønsker. Vi ønskede saaledes en Ændring af § 5, der omhandler Jagten paa Havet, i Fjorde og Vige og Indsøer, en Ændring, der gik i Retning af, at Grundejeren kun skulde have Jagtret saalænge, som hans Jord strakte sig, saa at den frie Jagt begyndte der, hvor Landet og Vandet mødtes ved daglig Vandstand. Folketinget har imidlertid ikke taget Hensyn til dette Ønske. Man har da indført en Ændring i § 12, der — det indrømmer jeg — naturligvis i nogen Maade bøder paa den uheldige Bestemmelse, der fandtes i Lovforslaget, som det var fremsat i Folketinget, men dog i mange Henseender vil hindre Fiskerne i at udøve Jagt. Det hedder i § 12, at